U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Jičíně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 10 C 17/2013, o zaplacení 3.588 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic a. s.,** IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, a žalované **G. I.**,

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 10 C 17/2013, o zaplacení 3.588 Kč s příslušenstvím, **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Jičíně ze dne 2. 5. 2013, čj. 10 C 17/2013-24, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Návrhem doručeným 7. 6. 2017 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále „zákon o některých kompetenčních sporech"), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona o některých kompetenčních sporech. Spor vznikl mezi ním a Okresním soudem v Jičíně ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 10 C 17/2013 o zaplacení 3.588 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaná byla v době poskytování platebních transakcí účastníkem telefonní stanice číslo X u společnosti Telefónica Czech Republic, a. s. (nyní O2 Czech Republic a. s.). Ta vystavila žalované tři faktury za období od 20. 3. 2011 do 19. 6. 2011, z nichž činila neuhrazená částka za platební transakce 3.588 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaná fakturovanou částku za platební transakce neuhradila, podala žalobkyně návrh na vydání elektronického platebního rozkazu k Obvodnímu

soudu pro Prahu 9, ve kterém se domáhala, aby obvodní soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 3.588 Kč s příslušenstvím a náklady řízení.

Žalobkyně uvedla, že provozuje síť elektronických komunikací, prostřednictvím které umožňuje účastníkům využívat i služby jiných subjektů či provádění platebních transakcí. Platební transakce uskutečňuje žalobkyně na základě registrace poskytovatelů platebních služeb malého rozsahu u České národní banky podle § 5 písm. i), § 53 a § 143 zákona č. 284/2009 Sb., o platebním styku. Žalobkyně zdůraznila, že platební transakce je vždy provedena na základě příkazu účastníka. Žalobkyně účastníkovi pouze umožňuje prostřednictvím svého elektronického komunikačního zařízení zaplatit cenu za zboží nebo služby, které mu poskytují smluvní partneři žalobkyně.

Zadávání platebních příkazů pomocí koncových elektronických zařízení je činností podle zákona o platebním styku, a nejedná se o služby elektronických komunikací podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Platební transakce umožnila žalobkyně provádět na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací společnosti Telefónica Czech Republic a. s., které v bodě 15 upravují platební transakce.

Žalobkyně dále uvedla, že žalované umožnila, aby zadala prostřednictvím její sítě pokyn k provedení plateb za poskytnuté služby obsahu na číslech začínajících 90x. Částku, kterou měla žalovaná za platební transakce zaplatit, uvedla žalobkyně v samostatné části pravidelného vyúčtování.

Obvodní soud pro Prahu 9 vydal platební rozkaz, který však musel zrušit, jelikož ho nebylo možné doručit žalované. Poté usnesením čj. 199 EC 383/2011-18 postoupil věc místně příslušnému Okresnímu soudu v Jičíně.

Okresní soud v Jičíně usnesením čj. 10 C 17/2013-24 rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok III.) a o vrácení soudního poplatku žalobkyni (výrok IV.). Soud vycházel z § 7 o. s. ř. a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a dospěl k závěru, že k rozhodování sporů ve věcech úhrady za telekomunikační služby je příslušný Český telekomunikační úřad.

Český telekomunikační úřad (dále „navrhovatel“) s postupem okresního soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu. V návrhu odkázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 54/2010-9 a čj. Konf 72/2010-10, ve kterých zvláštní senát vyslovil, že k tomu, aby mohl ve sporu rozhodovat navrhovatel, musí být splněna osobní a věcná podmínka stanovená v § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel namítl, že v nyní rozhodované věci není splněna věcná podmínka. Podle navrhovatele ze Všeobecných podmínek vyplývá, že k poskytování služeb sice docházelo v síti žalobkyně, ale sama je neposkytovala; šlo o tzv. “služby obsahu“. Tyto služby nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale službami, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací.

Dle navrhovatele je předmětem sporu nárok vyplývající ze soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. K rozhodování ve věci proto není příslušný navrhovatel, ale okresní soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Podle § 1 odst. 2 zákona o některých kompetenčních sporech je negativním kompetenčním sporem ten, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Jičíně i navrhovatel. Jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

Zvláštní senát v usnesení čj. Konf 38/2009-12 vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku § 2 písm. a) citovaného zákona („*účastníkem* [se rozumí] *každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatelem* [se rozumí] *každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

Z výpisů z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích splněna tehdy, „*pokud se spor týká povinnosti uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

Podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po síti elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovanými službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.*“

Z uvedené definice služeb elektronických komunikací je zřejmé, že touto službou nelze rozumět každou službu, která bude zpřístupněna účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací. Do této kategorie nespadají služby, jejichž užívání, respektive přístup k jejich obsahu, osoba vykonávající komunikační činnost sice zprostředkuje svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

V projednávané věci z předložených faktur vyplývá, že žalobkyně účtovala žalované od 20. 3. 2011 do 19. 6. 2011 odděleně platby za „platební transakce".

Zvláštní senát v předchozích usneseních (např. čj. Konf 4/2011-12, čj. Konf 7/2011-12) při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran. Z těchto ustanovení vyplývalo, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací.

Platební transakce tedy neposkytuje žalobkyně, ale další osoby, se kterými uzavřela smlouvu. Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní. Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal, že služby využité žalovanou nejsou ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (srov. usnesení zvláštního senátu čj. Konf 99/2009-7). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány*".

Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Jičíně ze dne 2. 5. 2013, čj. 10 C 17/2013-24, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona o některých kompetenčních sporech závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení,

v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Jičíně pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu částky 3.588 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. října 2017

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu